

DIN MINUNILE SFÂNTULUI IERARH CALINIC DE LA CERNICA

Întâmplarea s-a petrecut acum 3 ani, pe când aveam aproape 17 ani. Am început să am ceva probleme inexplicabile de sănătate. Am observat abia când începusem să am dureri că seara mă întorceam de la școală cu picioarele foarte umflate, așa încât și cei mai largi pantofi pe care îi aveam mă strângeau tare. La început nu am dat importanță, am pus-o pe seama faptului că poate mâncasem mai sărat în perioada aceea și am început să beau ceaiuri, mai multă apă și să am grijă la alimentație. Totuși, situația nu s-a schimbat cu nimic. Mă trezeam cu picioarele umflate chiar și dimineață, iar după-amiaza sau seara nu mai rezistam să stau în nicio poziție din cauza durerii. Încălțăminte nu-mi mai era bună. Chiar și la o simplă atingere, simțeam că pielea va plesni și aveam tot timpul impresia că târăsc după mine pietre de moară. Foarte curând am ajuns la medic în orașul în care locuiesc, dar cum nu am primit niciun diagnostic clar, am decis să merg la București. Acolo am fost internată pentru investigații; eram suspectă de probleme cu rinichii.

Sfântul Ierarh Calinic
de la Cernica, frescă

S-a dovedit că aceștia erau perfect sănătoși și funcționau bine. Am făcut nenumărate analize, însă toate ieșeau perfect și nimic nu arăta că undeva în corpul meu ar exista o problemă. După câteva zile în care făcusem toate investigațiile posibile, am fost externată cu diagnosticul de *edeme idiopatice* (de origine necunoscută). Eram demoralizată, însă mai mult pentru starea mea duhovnicească, pentru faptul că mi-era greu să mă rog, pentru tulburarea care îmi rănea permanent sufletul și mă sufoca. În drumul spre casă, am rugat-o pe mama mea să trecem pe la mănăstirea Cernica, fiindcă nu mai fusesem niciodată și doream să mă închin la moaștele Sfântului Calinic. Era seară, destul de târziu și semiîntuneric când am pășit pe poarta mănăstirii. Abia atunci am mai putut uita de tot ceea ce mă apăsa, de bucurie că ajunseseam la moaștele Sfântului. Am suspinat adânc și i-am spus: "Sfinte Calinic, dacă vrei, ajută-mă și vindecă-mă!". După care am îngenunchat și încetul cu încetul, rugându-mă pentru ajutor, pentru a-mi reveni duhovnicește, pentru a scăpa din deznădejdea care mă întunecase, am început să simt ușurare și mângâiere. Toate s-au petrecut pe nesimțite. Din cauza stării mele de întunecare lăuntrică, eram sleită de

puteri, obosită, tristă. Cu toate acestea, când am ieșit din biserică, am simțit cum o licărire de nădejde mi se aprinsese în suflet și involuntar, m-am trezit zâmbind. În drum spre casă, stând pe bancheta din spate în mașină, am început să simt ceva ciudat petrecându-se în corpul meu. Nu voi putea descrie; tot ce pot spune este că semăna cu un fior firav ce-mi trecea din creștet până-n tălpi și care, ușor-ușor, mă trezea la viață. Buimăcită, i-am zis dintr-o dată mamei mele că m-am vindecat. La întrebarea ei, i-am repetat cuvintele încă o dată. "Sfântul Calinic m-a vindecat!"

Și, într-adevăr, începând cu a doua zi, nu am mai avut niciodată o astfel de problemă!

Părinții mei nu știau ce să creadă.

Medicii nu putuseră descoperi cauza edemelor care mă chinuiau. Nu am schimbat nimic în alimentație, nu am luat niciun tratament. Eu însă am știut că Sfântul Calinic a fost vindecătorul meu. Am scris aceste rânduri pentru că mă simțeam nerecunoscătoare față de Sfântul Calinic și pentru că acum ceva timp, când am ajuns din nou la Cernica și am sărutat racla cu Sfintele sale Moaște, mi-a străfulgerat prin minte gândul că trebuie să fac cunoscută această minune pe care am trăit-o.

(L.C)